

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਇੰਦਰ ਡੇ ਦੁਆ ਅਤੇ ਆਰਮੈਸ ਨਰੂਲਾ ਜੇ.ਜੇ.

ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1963 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1636

14 ਮਾਰਚ 1966 ਈ

ਇਕਪਾਸੜ ਹੁਕਮ—ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ—ਚਾਹੇ ਹਰ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ— ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਗਲਤੀ— ਕੀ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ— ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ (1955 ਦਾ 13)— ਧਾਰਾ 32-ਪੀ— ਪੈਪਸੂ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਗਠਨ ਅਧੀਨ— ਕੀ ਫੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਬਕਾ ਪੱਖ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 114 ਅਤੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਆਰਡਰ 47, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ। ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਮੰਨੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ, ਜੇ ਕਿ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਜਾਂ ਫਰਜ਼ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਜੜ੍ਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬਹਾਲ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਉਸ ਗਲਤੀ ਲਈ। ਇਹ- ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਲਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1955 ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਪੈਪਸੂ ਲੈਂਡਜ਼ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ, ਇਸ ਲਈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ

ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕਪਾਸੜ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਸੇਧਿਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਮਨਮਾਨੇ ਜਾਂ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਇਕਪਾਸੜ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਕੋਡ ਦੇ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫੈਸਲੇ ਸਿਰਫ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਸੰਬੰਧਿਤ, ਸਾਰੀਆਂ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਸੰਕਟਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਟ੍ਰੈਟ ਜੈਕਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਂ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਨਾ ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਹਾਰਕ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਨਿਆਂਇਕ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਤਰਕ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਕੜਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਕੰਮ ਕਰਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਲੋਚੇ ਦੇ ਪਹਿਨੇ ਨਹੀਂ, ਹਰੇਕ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਹਨ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਇੰਦਰ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ ਡੀ.ਏ ਦੁਆ, 17 ਦਸੰਬਰ 1965 ਨੂੰ, ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅੰਤ 14 ਮਾਰਚ, 1966 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ 75 ਜੂਨ ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4, ਮਿਤੀ 75 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ, ਹੁਕਮ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। 1962

ਅੱਛਰਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਆਈਐਸ ਕਰੇਵਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਜੇ.ਐਨ ਕੈਸਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਐਮ.ਆਰ ਅਗਨੀਹੋਤਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਕ੍ਰਮ

ਦੁਆ, ਜੇ.-

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜੋ ਕਿ ਭਰਾ ਹਨ, ਪਿੰਡ ਕਿਲਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਕੀਮਾਨ, ਤਹਿਸੀਲ ਮਲੇਰਕੋਟਲਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸੰਗਰੂਰ। ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ, 1954 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਬੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ (ਇਸ ਤੋਂ

ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 10 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਚੈਪਟਰ IV-A ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਾਅਵਾ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਹਰ ਇੱਕ ਬਾਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਦੋਵਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਨਵੰਬਰ, 1960 ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਨੂੰ ਉਕਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਅਗਲੀ ਤਰੀਕ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜਿਆ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤਾਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਗੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ 27 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੁਲਾਈ, 1961। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ 7 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਤੱਕ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ 25 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 12 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32- ਡੀ(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੇਧ ਦਾ ਮਾਮਲਾ। ਇਹ ਸੇਧ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਵਿਕਾਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣੀ ਗਈ ਅਤੇ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਾਗ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1957-58 ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਲਾਗਤ ਨਾਲ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ 1959 ਵਿੱਚ ਹੜ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨ ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਜਲ-ਥਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪੌਦੇ ਬਚੇ। .

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁੱਖ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪੈਪਸੂ ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਪਾਅ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਲੰਬਾ ਸਮਾਂ ਲਿਆ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਦੇਰੀ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਲੈਂਡ

ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਲਗਨ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ , ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੈਰਿਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਤੰਬਰ, 1963 ਵਿੱਚ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਦੇਰੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਘਾਤਕ ਹੋ. ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਹਤ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ। ਪੈਪਸੂ ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ 25 ਜੂਨ, 1962 ਦਾ ਹੁਕਮ , ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਹੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹਰੇਕ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਰਨ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਤਰੀਕ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ^{ਰਾਏ} ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ / ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਿਪੋਰਟ ਸੌਂਪਣਾ।

ਬਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪੂਰਵ-ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਤੰਬਰ, 1963 ਤੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਵੱਡੀ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ।

ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਗਜ਼ (20) ਧਾਰਾ (ਬੀ), ਨਿਯਮ 1, ਅਧਿਆਇ 3-ਬੀ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਧਾਰਾ (20) ਅਧੀਨ ਢੁਕਵੇਂ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਗਜ਼ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਖੰਡ 5.

ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ-

ਦੁਆ, ਜੇ.—ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਮੇਰੇ ਸੰਦਰਭ ਆਦੇਸ਼, ਮਿਤੀ 17 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ; ਮੁੜ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੱਜ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਮੋਹਨ ਲਾਲ (1), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ (3 ਦਾ 1949) ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਪਾਰਟ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਸੁੰਦਰਲਾਲ ਦੇ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੰਨਲਾਲ ਬਨਾਮ ਨੰਦਰਾਮਦਾਸ ਦਵਾਰਕਾਦਾਸ (2)। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਐਕਟ (1951) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਡਿਫਾਲਟ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ " ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕਾਰਨ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ"। , ਜਦੋਂ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕਾਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਪਟਨਾ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਵਰਕਰਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ ਬਨਾਮ ਏ. ਹਸਨ (3) ਵਿੱਚ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗਿਕ ਰੁਜ਼ਗਾਰ (ਸਥਾਈ ਆਦੇਸ਼) ਐਕਟ 1946 ਦੇ 20 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕੋਈ ਖਾਸ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ - ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਟੈਂਡਿੰਗ ਆਰਡਰ ਅੰਤ

ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦਿਨ ਸਥਾਈ ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਸੇਧਾਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ ਸਨ , ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਭਾਵ, ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਾਮਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਕਿ ਹਰ ਅਦਾਲਤ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗਲਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਨਿਆਂ ਦਾ, ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ ਬਨਾਮ ਸਬ-ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਅਫਸਰ (4), ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀ ਕੈਸਲ ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। , ਇੱਕ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਲਈ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਗਰਮ ਅਦਾਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮ ਹੀ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਯੂਪੀ ਪੰਚਾਇਤ ਰਾਜ ਐਕਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਇੱਕ ਉਪ-ਮੰਡਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ (ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ) ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅੰਤਰਿਮ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਚਾਰਜ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਚੋਣ

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (5) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਧੀਕ ਏਕੀਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗਲਤ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗਲਤੀ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਗਲਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਤਰਫਾ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ ਅਤੇ; ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਨੂੰਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਰਧ- ਨਿਆਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਆਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਤਰਫਾ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 114 ਅਤੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਆਰਡਰ 47, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ। ਦੀਪ ਚੰਦ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪੁਨਰ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ। ਇਸਲਈ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਚਿੰਤਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਸੱਚਮੁੱਚ, ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੁੜ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੈਪਸੂ ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾਂ, ਜਦੋਂ ਸੱਚੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ

ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ। ਇਹ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਅਸਲ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਪੂਰਵ ਜਾਂ ਅਗਲਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਮੰਨੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜੇ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਫਰਜ਼ ਜਾਂ ਫਰਜ਼ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਉਸ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਿਰ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬਹਾਲ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਉਸ ਗਲਤੀ ਲਈ। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਮੈਕਸਿਮੀ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ *actus curiae naminem* . _ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਲਾਭਦਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੱਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਅਰਧ -ਨਿਆਂਇਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤਤਾ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਟਰਾਂਸਪਲਾਂਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਲਾਭ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟਰਾਂਸਪਲਾਂਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਨਿਆਂਇਕ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਧਾਰਾ 151, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। *debito* ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ / ਇਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਆਂ, ਬਰਾਬਰੀ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਜ਼ਮੀਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੰਕਲਪ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਆਪਕ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ, ਇਹ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ: ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਅਤੇ

ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹਰ ਸੰਭਵ ਸੰਕਾ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਡ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਠੋਸ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਕੁਇਟੀ, ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਘੇਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ: ਇਸਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਇਕੁਇਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਜਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਡੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਪੂਰੇ ਤਾਣੇ-ਬਾਣੇ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਢੁਕਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਾ ਹੈ। ਪੈਪਸੂ ਲੈਂਡਜ਼ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ , ਇਸ ਲਈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਜਿਹੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਸੇਧਿਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਮਨਮਾਨੇ ਜਾਂ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਐਕਸ-ਪਾਰਟ ਆਰਡਰਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਡ ਦੇ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਹ ਫੈਸਲੇ ਸਿਰਫ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਜੈਕਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਂ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਨਾ ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਹਾਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਨਿਆਂਇਕ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਤਰਕ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਕੜਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਕੰਮ ਕਰਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਲੈਂਡਜ਼ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਅੰਤਿਮ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 01:15 ਵਜੇ ਤਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਐਲਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 27 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ 7 ਸਤੰਬਰ 1961 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 25 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ, ਭਾਵ ਨੌਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੈਂਡਜ਼ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਉੱਘੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਛੋਟੀਆਂ ਆਇਨਰਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਫਿੱਟ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਨੂੰ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਦੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਉਚਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿਤੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਦੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੇ ਮਾਮਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ

ਪੂਰੀ ਲਗਨ ਨਾਲ, ਢੁਕਵੇਂ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਜਦੋਂ 27 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 7 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 25 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਬੇਲੋੜੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਰੀ ਦਾ ਕਾਰਕ, ਜੋ ਕਿ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਤੇਲਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੈਂਡਜ਼ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਬਜ਼ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਥਾਪਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਾਰ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ, ਆਦਿ (6) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਕਮੀ ਜਾਂ ਗਲਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਿਆਂ, ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੀ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਮੁੱਖ-ਨੋਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿਸਟਮ।

ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈਂਡਜ਼ ਕਮਿਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 25 ਜੂਨ, 1962 ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਿਤੀ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਉਪਰੋਕਤ

ਦੱਸੇ ਗਏ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਨੂੰ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ, ਨਿਰਸੰਦੇਹ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੇਰੀ ਦੇ ਕਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਣਉਚਿਤ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਰ. ਐਸ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Jayant Jindal